

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО КАРАЛ ДЪРВЕТАТА ДА ЦЪФТЯТ

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

В едно малко японско селце живеел преди много години един старец със своята жена. Веднъж мъжът отишъл в планината за сухи съчки. Като се уморил да ги прави на вързопи, той седнал върху един дънер да похапне. Тогава едно мършаво бяло куче кротко се приближило до него.

— Горкото куче — рекъл той, — трябва да си гладно. Дръж, хапни това. Малко е, но нямам друго. В къщи ще се наядеш до насита.

Той дал на кучето каквото му било останало от яденето, после нарамил съчките и се върнал у дома си със своя нов приятел.

Когато жена му, която била много добра, видяла кучето, възкликнала:

— Горкото животно! Виж колко е умно! То вече се е привързало към нас.

Тя му направила набързо една чудесна баничка. После решили да го нарекат Сиро, заради цвета на козината му, защото на японски „сиро“ значи „бяло“. И тъй като нямали деца, те се грижели за кучето с много нежност. Давали му най-отбрани ястия и то за кратко време порасло и се охранило. Сиро, от своя страна, толкова обикнал своите стопани, че не се отделял нито на крачка от тях.

Един ден добрият старец отишъл да работи на своята нива. Сиро се забавлявал да тича насам-натам. Изненадан, той се спрял, наострил уши и започнал силно да лае.

— Сиро, какво ти стана? — попитал старецът. — Какво нередно нещо видя? Чакай, аз идвам — продължил той, приближавайки се.

А какво било неговото учудване, като чул Сиро да говори:

— Бау-бау! Копай тука! Бау-бау! Копай тука! — и в същото време ринел твърдата земя със задните си лапи.

Старецът копал, кучето ринало... докато накрая се появило на бял свят едно гърне, пълно със злато.

Малката нивица била отделена от нивата на съседа с плет. Онзи през една пролука на плета видял как стопанинът и кучето изровили гърнето. Позеленял от яд, той отишъл в къщата на добрите старци.

— Добър ден, съседе. Жена ми и аз сме все сами. Може ли да ни отстъпите Сиро да поседи с нас няколко часа?

— Разбира се — отвърнал стопанинът. — Вземи го.

Но това не се харесало никак на Сиро, който лаел и се теглел така силно, че старият сребролюбец трябвало да му върже връв на

врата и да го влачи чак до своята нива. Като стигнали там, той го попитал:

— Къде се намира съкровището? Бързо казвай!

И с грубите си ръце почнал да натиска главата на кучето надолу. Сиро, за да се освободи по-скоро, започнал да рине земята.

— Аха! Значи тук! — рекъл сребролюбецът. И като вързал кучето за едно дърво, почнал на свой ред да копае с всички сили.

Накрая успял да изрови нещо, но това било купчинка стари кости, парчета желязо, глинени чирени. Разярен, алчният човек викнал:

— Лошо животно, ти се подиграваш с мене!

И като грабнал една копачка, почнал да бие бедното куче така, че жалният му лай разкъсвал сърцето. Добрият старец дотичал и Сиро, като видял да идва стопанинът му, скъсал връвта и се спуснал към него, като се люлеел на треперещите си лапи. Старецът задържал ръката на съседа си, който замахнал пак да удари кучето.

— Моля те да извиниш Сиро — рекъл той — и да му простиш.

Като казал това, взел внимателно кучето на ръце и си го занесъл в къщи.

На другия ден двамата нещастни старци погребали Сиро с плач и посадили над гробчето му едно младо борче. Оттогава ходели всеки ден на гробчето на Сиро и го поливали със сълзите си.

И сигурно сълзите на старците имали вълшебна сила, защото борчето видимо растяло и за кратко време станало толкова голямо, че двама души, уловени за ръце, едва можели да обгърнат стеблото му. Всички хора от селото идвали да се дивят на това чудо. Но най-озадачен все пак бил старецът.

— Жено — рекъл той, — това чудо се дължи пак на нашия добър Сиро. Мисля, че не се лъжа, като казвам, че има частица от него в цялата тази работа.

— Аз също мисля така—отвърнала тя. — Спомняш ли си колко обичаше той оризена баница? Защо не направиш от това дърво чутура, в която да счукам достатъчно брашно за една голяма баница?

— Ще я сложим върху гроба му. Какво хубаво хрумване!

И добрият старец направил една чудесна чутура, в която почнали да чукат ориз. Но с всеки удар на чукалото, оризът се увеличавал, дори започнал да изскача навън. И вместо брашно по земята падали

жълтици! Старият сребролюбец, като научил за новото чудо, дотичал при съседите си и им рекъл:

— Искам да направя оризена баница, та да я занеса на гроба на Сиро. Но нямам чутура. Ще ми заемете ли вашата?

— На драго сърце — отвърнал старецът.

Алчният човек останал много доволен, той занесъл чутурата у дома си и почнал да чука ориз. Извикал и жена си да му помага, но колкото повече чукали ориза, по-малко оставал. И ако случайно паднело малко брашно на пода, превръщало се в червеи. Старият сребролюбец побеснял от яд и като грабнал една брадва, насякъл на парчета чутурата и я изгорил в печката си.

На другия ден неговият услужлив съсед го навестил.

— Извинявай, че те безпокоя — казал той. — Но не би ли ми върнал чутурата.

— Твоята чутура се счупи и аз я изгорих. Ако искаш, вземи пепелта ѝ: това е всичко, което мога да ти върна.

И той му обърнал гръб, за да скрие яда си. Добрият старец почнал да събира натъжен пепелта в един панер, като си мислел: „Сиро беше убит, чутурата унищожена. Защо има толкова лошевина на тоя свят?“

След като събрал пепелта в панера, старецът го вдигнал и си тръгнал бавно. Но едно внезапно подухване на вятъра отнесло няколко пращинки, които попадали по оголените клони. Пепелта в миг накарала клонките да цъфнат, като че ли не било през зимата, а през пролетта. Учудването на добрия старец било толкова голямо, че той се разтичал из селото, като викал колкото му глас държи:

— Аз накарах да цъфнат сухите клони!

Така той срещнал един принц, който яздел великолепен кон, съпровождан от свитата си. Като чули стареца, дворецовите хора му казали:

— Това е любопитно. Я да видим, накарай да цъфнат клоните на онази череша.

Старецът се покатерил на черешата и я поръсил с малко пепел, пошепвайки чудотворните думи:

„Арамбоши, парамбоши, акадиномото“. И дървото в миг разцъфтяло.

— Това е чудесно! Ти накара черешата да цъфне посред зима — рекъл принцът и дал за награда на стария човек пълна торба с жълтици.

Ядът на стария сребролюбец, който узнал за новото чудо, бил безмерен. Той скочил, грабнал един панер, сложил в него малко пепел от печката си и тръгнал, като казал на жена си:

— Радвай се! Като се върна, ти ще бъдеш най-голямата богаташка в страната!

Отишъл на края на селото, покатерил се на едно дърво, което растяло край пътя, и зачакал принца да се върне от своята разходка. Когато зачул конски тропот, той се развикал с цяло гърло:

— Аз карам да цъфтят Сухите клони! Принцът рекъл:

— Виж ти, още един вълшебник!

И като се обърнал към него, казал:

— Щом като притежаваш тази сила, накарай това дърво да цъфне.

— Арамбоши, парамбоши, акадиномото — изрекъл сребролюбецът.

И като повтарял това заклинание, той пръскал пепелта по дървото.

Но този път нищо не станало. Той помислил, че не е хвърлил достатъчно пепел. Загребал с пълни шепи и я разпръснал във въздуха. И то така, че наместо да попада на клоните, влязла в очите, носа и устата на принца и на хората от неговата свита. Принцът, разбира се, много се разгневил и заповядал на войниците си да му доведат виновника.

Старият сребролюбец се хвърлил в краката на принца и се разплакал:

— Това е справедливо наказание за моята лошевина! Това е отмящението на Сиро! Аз искам да се поправа. Няма да бъда вече алчен, скъперник и зъл. Накажи ме, принце, после ме остави да изкупя своите грешки. Милост, милост!

Принцът го смъмрал строго. Но после, трогнат от сълзите му, го пуснал да си върви, без да му наложи наказание.

Старият сребролюбец се разкаял и станал добър като своите съседи, които му простили всичкото зло, което им бил причинил.

Така завършва и чудната приказка за Сиро.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.